ja ikka peale, ilma otsata. Essite Peboke asja wõttis tõeks ja akkas weel rumalamast kostma, kui küssimised olliwad; agga jubba pärrast naisedki ja lapsed, kes kõigest küllast kokko koggonesiwad, sure ålega naersiwad, ja tark mees akkas tuppa tagganema — agga küssijad oidsiwad tedda särgi wa:ruksest kinni, ja ikka weel küssisiwad: „kui kalendris soja on agga ilm on külm — kas siis on kalendri wõi ilma wigga?" „Kui kaña on pardi muñadest pojad wälja audunud, kas part wõi kaña õige eña?" „Kule kule Pebokene, ütle oñast tarkusest, kui ma oña nahha ollen kaupmehhele ärra müünd, kas on weel miño nahk wõi on ta kaupmehhe nahk?" Willetsa Pebokese ambad löddisesiwad külmast, ja pärrast ta ommeti lahti peasis ja lippas tuppa ja pañi ukse kõwwaste taggant kinni. Luggo olli otsas. Kui näddala pärrast toast wälja roñis, ütles üks: Peep lähheb watama, kas jões weel wet, ehk kas warraste käest weskit taggasi sadi; küssis ka teine pilkaja: noh Peboke, kas linnakseid sünnib jo külwata? Agga Pebokese tarkuse aigusel olli ots; ta lassi sapa alla ue kanna panna, ei põranud eñam silma wilto egga känand eñam kanna peal ringi. Kohtomehheks tehti teine mees.

Wõtkem siis ka sellest juttust õppida. Kui sa esel olled, ärra sa lõwwi nahka selga pañe. Ärra sa Kaljo Willemi weidraid kombeid tagga pärri, kui sa teña tarkuse pärrija ei olle. — n.

Moistatusse.

Moista moista mes ma ütle
Kosta kosta kui ma küssi:

Kes ne neijo norekesse, sõssaritse sirgekesse, kes so ümbre allati, tõine tõise alla astwa?

Illo-ehten rõmo-reiwin tullep eddimenne mannu, rosi-karwa rättiga, kulla-kroni preetsiga, sinnitside sidega, walgen reiwan rõõmsaste! Kik ilma-illo om tal käen, kik näutap temma sulle, ja sõdap heldeste kik innemist nink ellajat. Ta om ni armolik ni rõmolik, ta odap omma sõssart, nink puhkap süddamest, „saas ma so nätta, ellake, saas ma so kätte sõtzike," nink kurblikkus lät wimate ta näggo, we-pissará ta silmist jooskwa, nink illo temmast tagganep. Essa hääl ta höikap ärra, ei, sõssar, sa ta sinno nätta, ei kunnagi so kätte! Ta lähhep, ta langep, ta weap, ta waop, ta könnip nink kaop!

Tõine tõttap talle järgi: „oh oda minno õeke, kannata weel kallike, saisa, sõssar, saisa weel." — Ei ta ennamb kätte sa, rätti weer weel werretas, illo-ehte helletas.

Tõine neitsi ütsinda meil jälle, waiklik waggane. Ta tõmbas leinareiwa ülle pä, musta rätti rinna ümbre. Henne neäle wõttap neid wessinid nink waisid, neid waiwatu nink waggatsid, neid kurblikkid nink koormatu, suurt nink weikest eggaütte, pannep neide käek'se kokko, kat neid omma reiwaga; ta walwap neide weren, ta awwa-

Ma-rahwa Kalender 1843, lk. 23